

Володимир Кобилянський

* * *

В моїй душі глибоке плесо сліз,
Таке глибоке, як печаль народу,
З яким я жив, з яким тужив і ріс,
З яким вінок вінків терновий ніс
Од роду і до роду.

Так мрія стомлена бреде в пісках,
Іде й паде під тиском урагана,
Вона давно погинула б у пітьмах,
Коли б не світ у темних тайниках —
Ясна фата-моргана.

Це дзеркало моїх майбутніх днів.
Неначе привид на пісках пустині,
Я догорю без радісних огнів...
Мене спалить неублаганний гнів
При вході до святині.
1916–1917

* * *

Так смутно прекрасні осінні дні,
Як з шелестом листя пожовкле спадає,
Нечутно той шелест за літом ридає,
Що вснуло в сосновій труні —
Так смутно прекрасні осінні дні...

Краса переходу — найвища краса...
Прекрасне те листя, що впало під ноги, —
Як трупом засохлим покриє дороги,
Ясніше стають небеса.
Краса переходу — найвища краса.
1916–1917

ЛЕБІДЬ

Як ляже трупом день
На сонне лоно трав
І вкриє чорний шовк
Засмучені поля, —
Я чую крик пісень,
Той крик, коли вмирав,
Коли навік замовк
Безлунний лебідь — я.

Упав мій срібний пух
На хвилі ясних сліз
В той час, коли вмирав
Без гомону, без дум, —
То я... Мій вільний дух
Під крилами беріз

На лоно сонних трав
Посіяв сніжний сум.
1916–1917

Дмитро Загул

За непроглядною заслоною
Живуть такі, як я, —
А тут чужою, незнайомою
Сумує день і ніч
Сумна душа моя...
Я б'юся з тою перепаною
Вже сотні тисяч літ, —
Та думкою німою, нерухомою
Не можу вибитись
В потусторонній світ.
Чи хто руками міцно-сильними
Заслону зірве з царства дня?
Хто дасть мені зійтись з вільними,
З такими вільними,
Як був колись перед віками я?

«Літературно-науковий вісник». Київ,
1919, ч. 1, стор. 6-7; передрук з
антології Б. Кравціва ОБІРВАНІ СТРУНИ.
Нью-Йорк, 1955, стор. 156.

Я чую пісню, мов крізь сон
Далекий Черемош гуркоче;
Мені вчувається щоночі
Той шелест листя, шум сосон.
І щось тій пісні в унісон
Так ніжно в серці зашепоче...
Я чую пісню — мов крізь сон
Далекий Черемош гуркоче.
То спів засмучених флюяр,
То стогін журної трембіти, —
Зашелестять шовкові цвіти
І з серця скотиться тягар.
Туди, де скелі аж до хмар,
Хотів би соколом летіти,
Де спів засмучених флюяр,
Де стогін журної трембіти.

Передрук із зб. ОБІРВАНІ СТРУНИ.
Нью-Йорк, 1955, стор. 153.